

APUSTUĻI UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 3:31, 6:15, Ap. d. 10:9-14, Jāņa 15:1-11, Jēk. 2:1-26, Ebr. 3:7-19, Jūdas 5.-7. nod.

ATMIŅAS PANTS:

„Tātad bauslība ir svēta un bauslis ir svēts un taisns, un labs.” (Rom. 7:12)

Rāpēc tik daudzi kristieši nostājas pret Dieva likuma spēkā esamību, lai gan tam ir tik daudz pierādījumu? Pirmkārt, daži (kā mēs redzējām) aplūko noteiktus Jaunās Derības pantus, kas nosoda nepareizo izpratni par likuma darbību, bet secina, ka problēma ir pašā likumā. Līdz ar to viņi apgalvo, ka desmit baušļi tiem, kas atrodas Jaunās Derības attiecībās, nav obligāti.

Otrkārt, citi ir tik pārliecināti, ka sabats kristiešiem nav saistošs, lai attaisnotu šo nostāju, viņi apgalvo, ka visi baušļi līdz ar Jēzu ir piesisti krustā.

Treškārt, daži apgalvo, ka pārējie deviņi baušļi ir spēkā, bet ceturtais, septītās dienas sabats, ir aizstāts ar svētdienu, kas tiek godāta par godu Jēzus augšāmcelšanai.

Visi šie viedokļi rada neskaitāmas problēmas. Šajā nedēļā aplūkosim Kristus apustuļu attieksmi pret likumu, jo, ja tas būtu atcelts vai pārveidots pēc Kristus nāves, apustuļi par to būtu kaut ko zinājuši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūnijā!

Pāvils un likums

Ir viedoklis, ka Pāvils ir patiesais kristietības dibinātājs. Tas, protams, nav pareizi. Lai gan Pāvils ir devis lielu ieguldījumu mūsu teoloģiskajā izpratnē par kristīgajām doktrīnām, ieskaitot 13 no 27 Jaunās Derības grāmatām, praktiski visas mācības viņa rakstos ir atrodamas arī citur Rakstos. Galvenais iemesls, kāpēc daži apgalvo, ka Pāvils ir iesācis "jaunu" reliģiju, ir tas, ka viņi nepareizi saprot Pāvila mācību par likumu un žēlastību.

Izlasī šos pantus: Rom. 3:28; 6:14; 7:4 un Gal. 3:24, 25. Kāpēc pirmajā brīdī nav grūti ieraudzīt, kāpēc daži domā, ka šie panti anulē likumu? _____

Lasot atsevišķi, šie panti noteikti rada iespaidu, ka likums kristietim vairs nav saistošs. Tomēr visi šie panti ir saistīti ar plašāku kontekstu, kas mums ir jāierauga, lai saprastu, ko Pāvils patiesībā pasaka.

Pārbaudi kontekstu katram no iepriekš minētajiem pantiem, īpaši pievēršot uzmanību Rom. 3:31, 6:15, 7:7-12 un Gal. 3:21! Kā šie panti un to konteksts kopumā palīdz mums labāk saprast Pāvila izteikto domu par likumu? _____

Tiem, kas nesaprot taisnošanu ticībā, var likties, ka Pāvils runā pats sev pretī. Viņš pasaka, ka kristietis neatrodas zem likuma un vienlaikus tam pašam kristietim ir pienākums ievērot likumu. Problēma ir atrisināta, ja atceramies, ka Dievs pieprasa taisnību no tiem, kas apgalvo, ka viņiem ir attiecības ar Viņu. Taisnības standarts ir Viņa likums. Tomēr, ja cilvēki salīdzina sevi ar Viņa likumu, viņiem neizdodas sasniegt tā standartu un tāpēc likums viņus nosoda. Ja likums būtu glābšanas līdzeklis, tad nevienam nebūtu nekādas cerības uz mūžīgo dzīvību. Kristieša cerība ir atrodama nevis likumā, bet Jēzū Kristū, kas ne tikai bija pilnīgs likuma ievērošanā, bet kas ar Dieva brīnišķīgo spēku ļauj arī ticīgajam būt Viņa taisnības līdzdalībniekam (Rom. 8:3, 4). Kristietis tagad var kalpot Dieva likumam ar brīvu sirdsapziņu, jo Kristus ir atņēmis likuma nosodījumu (Rom. 7:25 – 8:2). Žēlastība, kas nāk caur Kristu, neatbrīvo mūs no likuma, bet drīzāk aicina mūs tam paklausīt.

Pēteris un likums (1. Pēt. 2:9)

Pēteris bija viens no Jēzus vistuvākajiem apustuļiem. No pirmajiem izraudzītajiem Pēteris bija tas, kas bija klāt daudzos galvenajos notikumos Jēzus kalpošanā. Tas bija viņš, kas Filipa Cēzarejā paziņoja, ka Jēzus ir Mesija, un Pēteris sekoja savam Glābējam uz Kajafas namu naktī, kad Jēzus tika arestēts un pratināts. No rīta, kad augšāmcēlies Jēzus parādījās mācekļiem pie jūras, Pēteris bija tas, kas saņēma īpašus norādījumus attiecībā uz Kristus kalpošanu. Kad pirmā ticīgo grupa sapulcējās Vasarsvētku dienā, Pēteris bija galvenais runātājs. Ja likums kaut kādā ziņā būtu mainījies, tad Pēterim to noteikti vajadzēja zināt.

Ko Ap.d. 10:9-14 stāsta mums par Pētera stingro pieķeršanos jūdu likumam pēc debesbraukšanas? Ja Pēterim bija šādi uzskati par likumiem, kas attiecās uz ēdienu, kāds tad varētu būt viņa skatījums uz desmit baušļu mūžīgo eksistenci? _____

Pēteris saņēma atklāsmi vairākus gadus pēc Jēzus debesbraukšanas. Mācekļu sludināšanas rezultātā tūkstošiem jūdu jau bija pieņēmuši Jēzu kā Mesiju. Bībeles ziņojumos nav nekā tāda, kas norādītu, ka kristīgās vēsts saturs ietvertu norādījumus par likuma atmešanu. Gadījums Apustuļu darbu 10. nodaļā spēcīgā veidā parāda, ka paši pirmie kristieši pilnībā atzina savu jūdu izcelsmi.

Salīdzini 1. Pēt. 2:9 ar 2. Moz. 19:6! Kāds ir 2. Moz. 19:6 konteksts? _____

Kad Pēteris nosauca savus klausītājus par "ķēnišķu priesteru saimi, svētu tautu", viņiem tūlīt pat vajadzēja atcerēties stāstu par likuma došanu Sinaja kalnā. Kā Israēla mantiniekiem viņiem vajadzēja dzīvot pēc derības noteikumiem, kas bija skaidri atklāti Dieva likumā. Tāpēc, atgādinājīs ļaudīm viņu stāvokli, Pēteris aicina viņus dzīvot taisnu dzīvi (1. Pēt. 2:11, 12). Viņš arī brīdina savus klausītājus uzmanīties no viltus skolotājiem, kas atbalsta evaņģēliju bez likuma (2. Pēt. 2:21, 3:2).

Atceries, cik ļoti Pēteris bija visu sabojājis. Un tomēr, cik liela žēlastība viņam tika piešķirta! Kā mēs varam mācīties (1) parādīt šāda veida žēlastību citiem un (2) pieņemt žēlastību, kad visu esam sabojājuši? _____

Jānis un likums

Jānis ir otrais aiz Pāvila, runājot par grāmatu skaitu Jaunajā Derībā. Tas ir tas pats Jānis, kas sarakstīja evaņģēliju, trīs vēstules un Atklāsmes grāmatu. Līdzīgi Pēterim, arī viņš bija viens no pirmajiem mācekļiem, ko Jēzus izvēlējās, un viņam arī bija īpašas attiecības ar Jēzu. Tāpēc, ka viņš bija Jēzum ļoti tuvs, viņu bieži sauc par "mīļoto mācekli". Spriežot pēc evaņģēlija noslēguma (Jāņa 21:25), Jānis zināja daudz personīgas informācijas par Jēzu. Pavisam noteikti cilvēks, kas bija tik tuvu Jēzum kā Jānis, būtu zinājis, ja Jēzus būtu atcēlis Dieva likumu.

Izlasi Jāņa 15:1-11 un 1. Jāņa 2:3-6! Ko šie panti kopumā stāsta mums, kā vajadzētu attiekties pret Dieva „pavēlēm”? _____

Savas zemes dzīves beigās Jēzus varēja apliecināt mācekļiem, ka Viņš ir bijis uzticīgs Tēva baušļiem un rezultātā ir „palicis” Tēva mīlestībā (Jāņa 15:10). Jēzus neuzskatīja baušļus par negatīviem šķēršļiem, ko vajadzētu noraidīt vai atmet. Drīzāk Viņš redzēja tos kā vadlīnijas mīlošām attiecībām ar Viņu un citiem cilvēkiem. Kad Jānis, mīļotais māceklis, atgādina kristiešiem viņu pienākumu pret Dievu, viņš izmanto tādu pašu mīlestības un vienotības valodu, kādu Jēzus izmanto evaņģēlijā. Patiesībā Jānis saprata, ka mīlestība vienmēr ir bijusi likuma būtība (piemēram, 2. Jāņa 6). Cilvēks nevar apgalvot, ka ievēro likumu, ja viņš nav iesaistīts mīlošās attiecības ar Dievu un citiem cilvēkiem.

“Dieva likums pieprasa, lai mēs mīlētu savus līdzcilvēkus tā, kā mīlam sevi. Tad visi prāta spēki un darbība ir jāiegulda šim mērķim – darīt vislabāko. [...] Kā Dievs priecājas par cilvēku, kas glabā savas dvēseles ķēnišķīgās dāvanas, lai varētu ar spēku liecināt citiem! Tie savieno Dievu un cilvēku un atklāj Kristus Garu un debesu īpašības. Svētuma spēks, kas ir redzams, bet ar ko nelielās, runā daiļrunīgāk nekā visspēcīgākā svētruna. Tas runā par Dievu un atklāj cilvēkam viņa pienākumu spēcīgāk, nekā to var izdarīt vārdi.” (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 20, p. 138.)

Kāda ir tava personīgā pieredze, kā likums un mīlestība ir saistīti savā starpā? Tas ir, kā praktiskajā dzīvē var parādīt mīlestību ar paklausību Dieva likumam?

Jēkabs un likums

“Vai tieši viņi nav tie, kas zaimo Kunga labo vārdu, kādā sauc arī jūs? Ja jūs piepildāt ķēnišķo bauslību pēc Rakstiem: mīli savu tuvāko kā sevi pašu, – jūs darāt labi, bet, ja jūs spriežat par cilvēku pēc ārienes, tad jūs grēkojat un bauslība jūs atmasko kā pārkāpējus.” (Jēk. 2:7-9)

Jaunajā Derībā ir tikai viena Jēkaba sarakstīta grāmata. Lai gan autors nepasaka, kurš Jēkabs tas ir, parasti uzskata, ka vēstuli sarakstījis Jēkabs, Jēzus brālis. Lai gan varbūt sākumā skeptisks pret Jēzu kā Mesiju (Jāņa 7:5), Jēkabs beigās ieņēma ietekmīga vadītāja vietu Jaunās Derības draudzē (Ap.d. 15:13, Gal. 1:19). Un atkal, ja Jēzum būtu bijis nodoms atcelt dievišķo likumu, Viņa personīgais brālis to noteikti būtu zinājis.

Izlasi Jēk. 2:1-26! Kāda ir nodaļas galvenā vēsts? Kāpēc Jēkabs apkopo likumu, kā viņš to darīja 7.-9. pantā, bet pēc tam pasaka nākamo domu par visu likumu ievērošanu? Kā šie panti parāda saistību starp mīlestību un paklausību Dieva likumam?

Pārprotot Pāvila mācību par likumu, daži apgalvo, ka Jēkabs un Pāvils jautājumā par likuma lomu runā viens otram pretī. Galvenais strīdus jautājums ir par darbu lomu glābšanā. Pāvils paziņo, ka mēs esam glābti žēlastībā caur ticību, nevis ar darbiem (Ef. 2:8, 9), bet Jēkabs uzsver, ka „ticība ir mirusi bez darbiem” (Jēk. 2:26). Šie apgalvojumi nav pretrunīgi. Jēkabs tikai izsaka spēcīgā veidā to, ko Pāvils bija neskaitāmas reizes pateicis par žēlastību, kas neatceļ likumu. Līdzīgi Pāvilam Rom. 13:9 Jēkabs pilnībā saprot, ka Dieva likuma būtība ir mīlestība (Jēk. 2:8). Nevienam nevar apgalvot, ka ievēro Dieva baušļus, ja viņš neparāda praktiskus mīlestības darbus.

Jūda un likums

Uzskata, ka Jūdas grāmatu, kas ir viena no īsākajām grāmatām Jau-najā Derībā, ir sarakstījis cits Jēzus brālis. Lai gan autors sevi nosauc par Jēzus Kristus kalpu, viņš nenosauc sevi par Jēkaba brāli. Tā kā Matejs raksta, ka divi no četriem Jēzus brāļiem ir Jēkabs un Jūda (Mat. 13:55), īsās vēstules autoru Jūdu parasti uzskata par Glābēja brāli. Tāpat kā visi pārējie Bībeles rakstnieki, ko mēs iepazīnām, Jūda būtu zinājis, ja Jēzus būtu likumu atcēlis.

Lai gan Jūda neatsaucas ne uz likumu, ne uz baušļiem, visa viņa vēstule ir par uzticību Dievam un par to, kādas sekas ir Viņa likuma pārkāpšanai.

Izlasi Jūdas 4! Ko viņš šeit pasaka tādu, kas iederas visā mūsu diskusijā?

Žēlastības pieminēšana pieprasa likuma eksistenci, jo, ja nebūtu grēka, nebūtu nepieciešama žēlastība (Rom. 5:18-6:15). Tas, ko šie viltus skolotāji saka, bija tik slikti, ka Jūda pielīdzināja to paša Kunga noliegšanai.

Kā Ebr. 3:7-19 palīdz izgaismot Jūdas 5-7? Kā šie panti kopā parāda mums attiecību starp paklausību un ticību? _____

Savā personīgajā diplomātiskajā stilā Jūda atgādina saviem klausītājiem, ko bija piedzīvojuši israēlieši, kurus atbrīvoja no Ēģiptes verdzības. Dievs viņiem bija parādījis Savu spēku un pat devis viņiem Savu likumu, bet, kad viņi kļuva neuzticīgi, viņi piedzīvoja briesmīgas sekas, jo bija nošķīruši sevi no Viņa. Jūda skaidri pasaka, ka cilvēks patiešām var aiziet, un tie, kas to dara, piedzīvos tiesu. Jūdas vēstulē, tāpat kā citur Rakstos, skaidri pateikts: visiem, kas apgalvo, ka viņiem ir ticība, ir jābūt labprātīgiem parādīt šo ticību paklausīgā dzīvē.

Izlasi Jūdas grāmatu! Ņemot vērā visus viņa spēcīgos brīdinājumus, kādus apsolījumus tu vari šeit ieraudzīt savai dzīvei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas rakstu „The Law in the Christian Age”, kas publicēts žurnālā „The Signs of the Times”, 1886. gada 5. augusts.

„Kāpēc apustuļiem vajadzētu mācīt nožēlu Dieva priekšā? Jo grēcinieks ir ienaidā ar Tēvu. Viņš ir pārkāpis likumu, viņam ir jāredz savs grēks un jānožēlo. Kāds ir viņa nākamais darbs? Raudzīties uz Jēzu, kura asinis ir vienīgās, kas var attīrīt no visiem grēkiem. Ticība Kristum ir nepieciešama, jo likumam nav glābjošas īpašības. Likums pazudina, bet tas nevar grēciniekam piedot. Grēciniekam ir jābūt atkarīgam no Kristus asiņu nopelna. „Lai viņš pieķeras manam spēkam,” saka mūsu žēlsirdīgais Pestītājs, „lai viņam varētu būt miers ar mani, un viņam būs miers ar mani.” Mūsu Kungs saka, ka Viņš visvairāk mīl to, kam visvairāk ir piedots. Tikai tas izjutīs, ka viņam ir nepieciešama piedošana, kas ieraudzīs sevi tādu, kāds viņš ir, grēka samaitātu, kas pārkāpj Dieva svēto likumu. Tas, kam ir vispilnīgākā pārliecība par svētā likuma prasībām, skaidrāk ieraudzīs savu pārkāpumu lielumu un izjutīs, ka viņam patiešām ir daudz piedots.” (E. Vaita „The Signs of the Times”, August 5, 1886.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Rūpīgi izlasī augstāk citēto E. Vaitas apgalvojumu! Kā šis izvilks izgaismo Bībeles mācības, kas ir ietvertas šajā ceturksnī? Ko nozīmē tas, ka grēciniekam ir jābūt „atkarīgam no Kristus asiņu nopelna”?

2. Pārdomā vairāk brīdinājumu Jūdas 4. pantā! Ja cilvēki sludina Dieva žēlastību, tad viņi acīmredzot ir ticīgie. Tomēr Jūda saka, ka viņi noliedz Kungu. Ko tas nozīmē tiem, kas apgalvo, ka Dieva žēlastība ir atcēlusi likumu? No kā cilvēki patiesībā cenšas atbrīvoties, apgalvojot, ka Dieva likums ir atcelts?

3. Kā likuma vai kaut viena baušļa noliegšana var kļūt par darbarīku sātana rokās, viņam cenšoties „atcelt” Dieva likumu?
